ΑΡΙΘ. 5. ΕΤΟΣ Δ'. 1841

1841. IVme ANNÉE N. 5.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

LE COURRIER GREC,

JOURNAL POLITIQUE, LITTERAIRE ET INDUSTRIEL.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ἐκδίδεται δίς τῆς ἑβδομάδος, τὴν Πέμπτην καὶ Κυριακήν. — Ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι 40 δραχμ. κατ' ἔτος προπληρωτέαι. — Ἡ τιμὴ τῶν καταχωρήσεων θέλει εἶσθαι 30 λεπτὰ διὰ τὸν στίχον τοῦ φύλλου, καὶ 12 λεπτὰ διὰ τὸν στίχον τοῦ Παραρτήματος. — Ἡ συνδρομὴ γίνεται ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸν ἐργαζόμενον ἐντὸς τοῦ Καταστήματος τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων Διεκπεραιωτὴν τῶν Π. Ἐφημεριδῶν· εἰς δὲ τὰς Ἐπαρχίας παρὰ τοῖς Διευθυνταῖς τῶν ταχυδρομείων, καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος παρὰ τοῖς Κυρίοις Ἕλλην. Προξένοις.

Le COURRIER GREC parait le Dimanche et Jeudi de chaque semaine. Le prix de l'abonement est de 40 dr par an, payables d'avance. — Prix des insertions, 30 lepta par ligne de 50 lettres dans la feuille, et 12 dans les supplémens. — On s'abonne à Athènes, à la direction générale des postes, bureau d'expédition des journaux du gouvernement; chez les directeurs de Postes dans l'intér. et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 19 *Ἰανουαρίου* 1841.

DIMANCHE, 31 Janvier 1841.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΑΘΗΝΑΙ, 18 *Ἰανουαρίου* 1841

Αἱ ἐφημερίδες μας ἐπανέρχονται ἀκαταπαύστως εἰς τὸ περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Εὐρώπης ζήτημα, καὶ μιμούμεναι κατὰ τοῦτο τὸν Εὐρωπαϊκὸν τύπον, θεωροῦσι τὸν πόλεμον ὡς ἄφευκτον. Ἀναμφίβολον ὅτι αἱ περιστάσεις εἶναι ἐμβριθεῖς καὶ ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν ἐπικρατειῶν νομίζουν χρέος των νὰ προνοήσωσι περὶ τῆς συντηρήσεως τῶν ἀνατεθειμένων εἰς τὴν φροντίδα των συμφερόντων. Εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις εἰς τὰς ὁποίας βλέπομεν τὴν Εὐρώπην περιπεπλεγμένην ἀπὸ τῆς μιᾶς αὐτῆς γωνίας εἰς τὴν ἄλλην παρέχουσιν ὄχι παραλόγους ἀφορμὰς ἀνησυχίας εἰς τοὺς φίλους τῆς γενικῆς εἰρήνης· τελευταῖον εἶναι βέβαιον ὅτι ἀνερρίπισθησαν ἐν τῷ παρόντι ἀρχαῖαι τινὲς ἐθνικαὶ ἀντιζηλίαι, καὶ ὅτι οἱ διαμοιβόμενοι ὡς ἐκ τούτου λόγοι δὲν εἶναι οὐδ' οἱ εἰρηνικώτεροι, οὐδ' οἱ μετριώτεροι·

Ἀλλὰ μολαταῦτα τὸ καθ' ἡμᾶς νομίζομεν τολμηρότατον νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἀναπόδραστος· ὅσῳ σκοτεινὸς καὶ νεφελώδης ἂν ἦναι ὁ πολιτικὸς ὁρίζων, μὴ ἀπελπιζόμεθα εἰσέτι νὰ ἴδωμεν κατισχύσαντα τὰ ἄπειρα μέσα ὅσων διαθέτουσιν αἱ φίλαι τῶν εἰρηνικῶν συμφερόντων Κυβερνήσεις· ἃς ἐλπίζωμεν ἄντικρυς ὅτι θέλει γενῆ εἰσέτι πολλὴ καὶ μεγάλη ἐν τῇ Εὐρώπῃ σκέψις πρὶν ἢ ἡ λύσις οἱουδήποτε προβλήματος παραδοθῇ εἰς τὴν ἀείποτε φρικτὴν τύχην τῶν πολέμων.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς Ναπολεοντείου Αὐτοκρατορίας, ὁμολογῆται παρὰ πάντων ὡς ἀλήθεια ἀναντίῤῥητος, ὅτι μόνος νόμιμος πόλεμος εἶναι ὁ ἀμυντικός. Καὶ εἴκοσιν ἤδη ἔτη βλέπομεν τὰ οὐσιωδέστατα τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν συμφέροντα ἐνδίδοντα εἰς τὴν γενικὴν τῆς εἰρήνης ἀνάγκην, ὁσάκις δὲν πρόκειται περὶ καταπατήσεως τῆς χώρας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα ἀνεκαίνισε τὰς περὶ ἐξωτερικῆς ὑπεροχῆς καὶ ἐπιῤῥοῆς ἰδέας τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν τῆς Εὐρώπης· Ἀλλὰ κ' ἐὰν ὑποτεθῇ τὸ παρὰ πολλῶν νομιζόμενον τοῦτο, ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζήτημα περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ σπέρματα γενικῆς τῆς Εὐρώπης ἐκπυρώσεως, ἐκ τούτου δὲν ἕπεται ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἐπικείμενος καὶ ἄφευκτος.

Εἰς τὴν παροῦσαν ἐποχὴν, ἡ μοναδικὴ ὑπεροχὴ μιᾶς μόνης δυνάμεως εἶναι ὄνειρον ποιητικὸν, τὸ ὁποῖον δὲν θεωρῆται ἀκόμη παρὰ πάντων ὡς παντάπασιν ἀνόητον, μόνον διότι οἱ διέποντες τὴν τύχην τῶν κοινωνιῶν ἔχουσιν ἀνάγκην αὐτοῦ ἐνίοτε διὰ νὰ ὑποτρέφωσι τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸ φιλόπατρι καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν· ἡ λατρεία τοῦ εἰδώλου τούτου εἶναι πάντοτε πομπώδης, ἀλλὰ πλησιάσατέ το καὶ θέλετε ἰδῆ, ὅτι εἶναι σκιὰ ματαία. Κανὲν ἔθνος δὲν εἰμπορεῖ τὴν σήμερον νὰ κάμῃ πόλεμον ἢ εἰρήνην κατ' ἀρέσκειαν, διότι ἡ μόνη δυνατὴ τῶν ἐθνῶν ὕπαρξις εἶναι τὴν σήμερον ἡ ἀπὸ κοινοῦ συνύπαρξις· ἀπόδειξις νέα τὰ Τουρκο-αιγυπτιακὰ πράγματα. Περὶ τίνος ἄρα ἐπρόκειτο; ἐπρόκειτο τάχα νὰ ἀναχαιτισθῶσιν αἱ ἀρείτολμοι ὀρέξεις τοῦ Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου, νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ Ῥωμαϊκοὶ λεγεῶνες νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Αὐσωνίας, νὰ καταβιβασθῇ ἀπὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ αὐτοῦ δίφρου ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν νεωτέρων ἰδεῶν; Ἐπρόκειτο ἄρα νὰ διαβῇ ἡ Ἀγγλία τὸν Εὐφράτην, νὰ ἐξιππηδήσῃ εἰς τὸ Βυζάντιον, ἢ νὰ ταπεινώσῃ τὰς Ἄλπεις; — Ὄχι, Ἀγγλικὸς στόλος ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ εἰρηνικώτατα ἀπὸ Μελίτης καὶ ἔτι εἰρηνικώτερον νὰ πηγαίνῃ νὰ καύσῃ τὴν Βηρυτὸν καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν Πτολεμαΐδα, διὰ τὸν λόγον ὅτι Ἀλβανὸς πασᾶς ὠνειρεύθη τὸ Καλιφάτον τῆς Ἀραβίας. Βεβαίως, ἡ κραταιὰ Ἀλβίων ἡ Θαλασσοκράτωρ, ἠδύνατο καὶ μόνη, ὡς τὸ ἀπέδειξε, νὰ δώσῃ εἰς τὸν Σατράπην τὸ μάθημα τῆς μετριότητος τοῦ ὁποίου ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν αὐτὸς χρείαν. Καὶ ὅμως πρὶν ἢ πράξῃ τὸ εὔλογον τοῦτο κίνημα, ἡ Ἀγγλία ἐζήτησε τὴν συναίνεσιν τῆς Ῥωσσίας, τῆς Αὐστρίας, τῆς Πρωσσίας· τόσον εἶναι βέβαιον ὅτι οὐδεὶς δύναται τὴν σήμερον νὰ μετακινήσῃ οὐδ' ἕνα λίθον τοῦ πολιτικοῦ οἰκοδομήματος, κ' ἐὰν ἤθελε πράξῃ τοῦτο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ τὸ καταστήσῃ σερεώτερον· ἡ διαγωγὴ αὕτη τῆς Ἀγγλίας μᾶς ἐδίδαξεν ἀρκούντως ὅτι ὁ πόλεμος δὲν εἶναι δυνατὸς ἤδη εἰμὴ διὰ συμμαχίας, ἀλλ' αἱ ὑπάρχουσαι ἤδη συμμαχίαι δὲν συνήφθησαν ἐπὶ σκοπῷ γενικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου· σκοπός των ἦτον ἡ εἰρηνοποίησις τῆς Ἀνατολῆς· ἄρα εἰρηνοποιηθείσης τῆς Ἀνατολῆς ἡ Εὐρώπη θέλει αὖθις ἠρεμήσει. — Ἀλλὰ δεδόσθω ὅτι ἕνεκεν ἀντιπαθειῶν, δυσπιστιῶν καὶ προσβεβλημένης φιλοτιμίας ὁ πόλεμος εἶναι πιθανὸς εἰσέτι· δεδόσθω καὶ ὅτι σχέδια ἀνατραπέντα ὡς ἐκ τῶν ἐπιγενομένων πραγμάτων ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς δυσαρεσκείας ἱκανὰς νὰ παράξωσί ποτε σύγκρουσιν· εἶναι πρόδηλον ὅτι ἑκατέρωθεν ἡ σύγκρουσις αὕτη θέλει παρασκευασθῇ δι' ἑδραίων καὶ κραταιῶν συμμαχιῶν, διότι οὐαὶ τὴν σήμερον εἰς τὸν ἐπαναπαυόμενον εἰς μόνας τὰς ἰδίας αὐτοῦ δυνάμεις· ἀλλὰ

INTERIEUR.

ATHENES, *le* 30 Janvier 1841.

Nos journaux s'occupent avec persistance de la position actuelle de l'Europe, et, d'après la presse étrangère, ils considèrent la guerre comme inévitable. Certes, il est incontestable, que les circonstances présentes sont de si haut intérêt, que la plupart des états jettent avec raison un regard attentif sur les intérêts qu'ils ont à conserver. Il est vrai encore que les faits sur lesquels s'appuient les négociations qui circulent si activement d'une extremite à l'autre de l'Europe, ne sont pas tout à fait de nature à rassurer parfaitement tous les désirs de paix générale; il est vrai enfin que dans le présent, se retrouvent en présence quelques anciennes rivalités nationales, et que le langage qu'elles échangent n est pas toujours très pacifique et très modéré. Mais de ceci, conclure que la guerre est inévitable, est à notre avis, penser d'une manière au moins hasardée. Si sombre et si chargé que paraisse l'horison politique, il ne faut pas dès ce moment désespérer d'une foule de ressources que les gouvernemens, conservateurs des intérêts pacifiques, ont encore à leur disposition, et nous pensons qu'on dépensera encore une grande somme d'intelligence en Europe, avant de livrer la solution d aucun problême au hasard toujours onéreux des batailles.

Depuis la révolution française, depuis l'empire napoléonien, il est admis comme vérité, que la guerre n'est légitime que pour la défense du territoire; et, depuis vingt ans, nous avons toujours vu que les intérêts les plus importans des divers états s'effaçaient devant celui de la paix générale, dès qu'ils se trouvaient en dehors du cercle des intérêts territoriaux. La question d'orient, il est vrai, vient de faire réagir avec force les intérêts de préponderance et d'influence à l'extérieur sur la politique intérieure des nations d'Europe; mais, en admettant même pour un moment que cette question rënferme, comme une foule de personnes le croient, les éléments et les causes d'un embrâsement général de l'europe, ce ne serait pas une raison de de penser, que la guerre est imminente et inevitable.

— Dans notre époque, la prépondérance isolée d'une nation n'est plus qu'un rêve poétique, qu'on ne traite pas encore ouvertement d'absurde, car les directeurs de sociétés en ont quelques fois besoin pour entretenir l'amour propre national et l'enthousiasme patriotique. C'est une idole dont le culte est toujours pompeux; mais qu'on porte la main sur elle, on trouvera qu'elle n'a plus qu'une voix sonore, tandis qu'elle est paralysée par la nécessité. — Il n'est plus au pouvoir d'aucune nation de faire à son gré la paix ou la guerre, car il n'est plus de politique possible que par association. Les affaires Turco-Egyptienes viennent encore de le prouver. De quoi s'agissait-il en effet? de mettre un frein aux appétits conquérans d'Alexandre le Macédonien, de faire rentrer les cobortes romaines dans les champs d'Ausonie, de précipiter de son char révolutionnaire l'empereur des idées modernes? — Fallait-il passsr l'Euphrate, escalader Bizance ou humilier les Alpes? — Non; une flotte anglaise devait paisiblement sortir de Malte, et s'en aller plus paisiblement encore, bruler Beyrout et démolir St. Jean d'Acre, car un pacha albanais avait rêvé le Khalifat d'Arabie. Certes, la puissante Albion, la souveraine des mers pouvait bien à elle seule, comme à elle seule elle le fit, donner au vassal de la Porte l'enseignement de modération qu'elle lui crut nécessaire. Et cependant, pour cet acte de haute justice, l'Angleterre ne fit signe à ses vaisseaux, qu'après avoir obtenu l'assentiment de la Russie, de l'Autriche et de la Prusse; tant il est vrai qu'il n'est plus permis aujourd'hui de remuer à soi seul une seule pierre de l'édifice politique, quand même ce serait pour le raffermir. La conduite de l'Angleterre vient de nous apprendre à tous qu'il n'est plus de guerre possible que par alliance.

Or, les alliances qui existent aujourd'hui n'ont point été contractées en vue d'une guerre européenne: elles ont eu pour objet la pacification de l'orient. L'orient une fois pacifié, l'Europe rentrera il nous semble dans son repos. — Cependant admettons encore, que par suite de ressentimens, de défiances, ou d'amour propres blessés, la guerre soit encore possible; admettons même que des plans, déçus par les événemens, entretiennent des mésintelligences de nature à engendrer un conflit. Il est bien évident qu'on ne s'y préparera de part et d'autre

συμμαχίαι τοιούτου εἴδους δὲν γεννῶνται εἰς μίαν ἡμέραν· εἶναι γνωστὸν μετὰ πόσων κόπων καὶ ἱδρώτων συνήφθη ἡ ἀποδόσασα κατ' αὐτὰς τὴν Συρίαν εἰς τὸν Σουλτάνον. — Καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς νομίζ μεν ὅτι ἡ σύλληψις συμμαχίας ἐπὶ γενικῷ πολέμῳ θέλει ἀπαντήσει τόσας δυσκολίας περὶ τὸν τοκετόν της, ὥστε ὁ γενικὸς οὗτος πόλεμος ὁ τοσοῦτον πιθανὸς κατά τινας δὲν ἀπειλεῖ τοὐλάχιστον ταχεῖαν τὴν ἔκρηξιν.

Ἀφ' ἑτέρου δὲν πιστεύομεν πολὺ εἰς τοὺς διὰ μακρῶν παρασκευαζομένους τούτους πολέμους· φρονοῦμεν μάλιστα, καὶ ἐρείδομεν τὴν γνώμην μας εἰς τὴν πεποίθησιν ὅτι κανένας δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς Ρωσσίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Αὐστρίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Προυσσίας, φρονοῦμεν λοιπὸν ὅτι συγκροτηθεισῶν ἅπαξ συμμαχιῶν ἱκανῶν νὰ ἀντιπαραταχθῶσιν εἰς Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ἡ φρόνησις θέλει ὑπαγορεύσει ἑκατέρωθεν τὴν μεταβολὴν τοῦ σκοποῦ αὐτῶν καὶ τὴν πρὸς ὄφελος τῆς εἰρήνης χρησιμοποίησιν τῶν συναφθεισῶν δυνάμεων· ἡ δὲ τοιαύτη λύσις ἤθελεν εἶσθαι τόσῳ λογικωτέρα ὅσῳ ποτὲ δὲν γίνεται πόλεμος εἰμὴ ἐπὶ σκοπῷ τῆς μελλούσης θεμελιώσεως τῆς εἰρήνης.

Διακινδυνεύοντες δὲ τὴν γνώμην ἡμῶν περὶ τοῦ μεγάλου ζητήματος ἂν θέλει γενῇ πόλεμος ἢ οὐ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, δὲν θεωροῦμεν ἡμᾶς ὀξυδερκεστέρους ὅλων ὅσοι ἄχρι τοῦδε ἐπροφήτευσαν ὑπὲρ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης γνώμης, ἀλλὰ μὲ θλίψιν μας βλέπομεν ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὴν ἠνοίχθη στάδιον εἰκασιῶν, αἵτινες ἄλλο ἀποτέλεσμα δὲν ἔχουν εἰμὴ τὸ ν' ἀποτρέπωσι χωρὶς κανένα ὄφελος τὴν προσοχὴν τῆς κοινωνίας μας ἀπὸ τὰ θετικὰ τοῦ παρόντος συμφέροντα. Δίδοντες τὴν ψῆφόν μας ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, δὲν διστάζομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ φρόνημα τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ ἐκπηγάζῃ κυρίως ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν ἔχομεν νὰ μὴ ταραχθῇ ἡ ἀσφαλὴς πρόοδος τὴν ὁποίαν τὰ ἔθνη καθεκάστην κάμνουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης· οὐδὲ ἀρνούμεθα ὅτι περιστάσεις τὰς ὁποίας νοῦς ἀνθρώπινος δὲν δύναται νὰ προβλέψῃ ἐνδέχεται νὰ ἀνατρέψωσι τὰς ἐλπίδας μας· ἀλλὰ ἐγγένει δὲν βλέπομέν που πιθανότητα πολέμου, καὶ ἀπεναντίας πανταχοῦ παρατηροῦμεν πολυαρίθμους ὑπὲρ τῆς εἰρήνης λόγους· ἐπιθυμοῦμεν λοιπὸν νὰ πεισθῇ ἐγγένει ὁ τύπος καὶ ἰδίως ὁ Ἀττικὸς, ὅτι οὐδέν τι δύναται ἄχρι τοῦδε νὰ διαταράξῃ τὰς εἰρηνικὰς ἐργασίας τῶν ἀνθρώπων οὐδὲ νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς φόβους οἵτινες ἤρχισαν νὰ γενῶνται εἰς τὰς βιομηχανικὰς καὶ ἐμπορικὰς σχέσεις· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐπειδὴ ἡ οὐδετερότης τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀντιμφισβήτητος, δὲν βλέπομεν διατὶ αἱ ἐφημερίδες μας δίδουσι τόσην σημαντικότητα εἰς τὰ ὁποῖα πραγματεύονται ζητήματα εἰς τῶν ὁποίων ἄλλως τε τὴν ὁριστικὴν λύσιν ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη γνώμη των δὲν δύναται νὰ ἔχῃ κἀμμίαν ἐπιρροήν.

Τὴν 2 (14) τοῦ ε. μ. ὁ Σουλτάνος ἐδέχθη τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπρόσωπον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Κ. Χριστίδης ἔτυχε τῆς εὐμενεστέρας δεξιώσεως καὶ ἡ πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦτον τῆς Ἑλλάδος εὐπροσηγορία τοῦ Ὕψους του εὐχαρίστησε μεγάλως τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντας Ἕλληνας· ἀπὸ τοῦ τεκμηρίου αὐτοῦ τῶν φιλικῶν διαθέσεων τῶν δύο ἐπικρατειῶν οὗτοι ἐσυμπέραναν, ὅτι μετ' ὀλίγον ἐξομαλύνονται καὶ αἱ ἀναφυεῖσαι περὶ τῶν ἐμπορικῶν συμφερόντων διαφοραί. Ὁ Ὀθωμανικὸς τύπος ἐθεώρησε μὲ τὸ ἴδιον ὄμμα τὴν ὑποδοχὴν ταύτην, αἰωνίζων ὡς ἐξ αὐτῆς προσεχῆ καὶ ὁριστικὸν τὸν συμβιβασμόν.

Κατ' αὐτὰς διεδόθη εἰς Ἀθήνας φήμη τὴν ὁποίαν ἀγνοοῦμεν πόθεν λαβοῦσαι διεσάλπισαν μὲ τὴν συνήθη αὐτῶν εὐπιστίαν αἱ ἐφημερίδες μας. Ἐννοοῦμεν τὰ διαδοθέντα περὶ ἀποικιῶν, εἰς ἃς δῆθεν ἀσχολεῖται ἡ Κυβέρνησις. Νομίζομεν χρέος μας νὰ ψεύσωμεν τὴν φήμην ταύτην θετικώτατα· Ἡ Κυβέρνησις εἶναι πολλὰ μακρὰν τοῦ νὰ ἐνασχολῆται εἰς τοιαῦτα σχέδια καὶ ἂν αἱ ἐπαναλαβοῦσαι ταῦτα ἐφημερίδες μας ἀνέτρεχον εἰς τὴν πηγὴν τοῦ πράγματος, ἤθελον νοήσει πόσον εἶναι ἐσφαλμένα τὰ λεγόμενα.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

Ο ΑΙΩΝ.

Εἰς τὸν 225 αὐτοῦ ἀριθμὸν ἀναγινώσκομεν μακρὰς σκέψεις περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Εὐρώπης. Ὁ Αἰὼν θεωρεῖ τὸν πόλεμον ἄφευκτον καὶ τὸν προαναγγέλλει διὰ τὴν ἄνοιξιν.

Ὁ Αἰὼν θεωρεῖ ἐπίσης πιθανὴν τὴν προσεχῆ μεταβολὴν τοῦ ὑπουργείου καὶ πρὸς τοῦτο ἀναφέρει πράγματά τινα τῶν ὁποίων ἤθελε δυσκολευθῆ βεβαίως νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὕπαρξιν.

Ἔρχονται ἔπειτα νέα τινὰ τῶν ἐπαρχιῶν παντάπασιν ἀδιάφορα.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

Ἀφορμὴν λαμβάνων τὸν διορισμὸν τῶν ἀντιστρατήγων Κ. Κ. Μαυρομιχάλη καὶ Κολοκοτρώνη, ὁ Φίλος τοῦ Λαοῦ ἐμβαίνει εἰς τὸ στάδιον τῶν ἐπικρίσεων καὶ τὸ διαπρέχει μὲ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπιτυχίαν. Τὸ μεγαλήτερόν του ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι συγχρόνως μὲ τὸν Κολοκωτρόνην καὶ τὸν Μαυρομιχάλην ἡ Κυβέρνησις ὤφειλε νὰ ἀπονείμῃ τὸν αὐτὸν βαθμὸν εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους ἀξιωματικοὺς τοὺς διαπρέψαντας κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα. Ἐγινώσκομεν καὶ πρὸ τούτου τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ καὶ τὴν πρὸς τὴν ἰσότητα λατρείαν του. Ἀλλ' ἐὰν θέλῃ νὰ πεισθῇ καὶ ἤδη ὅτι τὰ φρονήματά του εἶναι καθαρὰ ὀνειροπωλήματα ἂς ἐρωτήσῃ ὅντινα θέλῃ μεταξὺ τῶν ὅσων ὠνόμασεν ἀνδρῶν διὰ νὰ πληροφορηθῇ παρ' αὐτῶν τὴν ἱεραρχικὴν διαφορὰν ἥτις κατ' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐνυπάρχει μεταξύ των.

ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Εἰς Μεσολόγγιον ἐξετελέσθη τὴν 5. τ. μ. ἡ κεφαλικὴ ποινὴ ἡ κατὰ τοῦ Ν. Κούτρα ψηφισθεῖσα.

— Τὴν 30 τοῦ Δεκεμβρίου κάτοικός τις Καρπενησίου ἑξηκοντούτης τὴν ἡλικίαν ξυλεύων κατὰ τὴν θέσιν Μέγα Ρεῦμα ἐπί τινος δένδρου, ἔπεσεν ἀπ' αὐτὸ καὶ κτυπήσας εἰς τὸ μέτωπον ἔμεινε νεκρός.

que par de bonnes, de solides, de normales alliances, car malheur à qui de nos jours compterait seulement sur ses forces personnelles. *Eh* bien! des alliances de cette nature ne s'engendrent pas en un jour; on sait ce qu'à coûté de sueurs et de démarches, celle qui vient de rendre la Syrie au Sultan, et à notre avis la conception d'une alliance en vue d'une guerre générale serait d'un si long et si laborieux enfantement, qu'il est bien permis de penser que cette guerre générale, si probable selon certaines opinions, n'est pas du moins fort menaçante dans le présent.

D'un autre côté, nous croyons peu aux guerres préparées de si longue main, et surtout aux guerres auquelles on ne peut préluder que par de solides arrangemens. Nous pensons même, et nous bâsons cette opinion sur ce que nul ne songe sérieusement à détruire la Russie, la France, l'Autriche, l'Angleterre, la Prusse, ou un état quelconque de l'Europe, nous pensons que lorsque l'on serait parvenu à établir des alliances, assez compactes pour y appuyer les éventualités d'une commotion européenne, on serait de part et d'autre assez sage pour en changer le but, pour utiliser, au profit de la paix, les forces qui se trouveraient rassemblées; et cette solution serait d'autant plus logique, qu'on n'entreprend jamais la guerre qu'en vue de l'affermissement futur de la paix.

— Si nous hasardons aussi une opinion sur la question de savoir si on se fera la guerre en Europe, ce n'est pas assurément que nous ayons plus de confiance en notre clairvoyance, qu'en celle de tous ceux qui ont jusqu'ici affirmé la guerre ou la paix dans l'avenir. Mais nous voyons avec peine, qu'en Grèce aussi, on se livre à des suppositions qui ne sont que propres à distraire, sans utilité positive, l'opinion publique des intérêts du présent Lorsque nous croyons au maintien de la paix, nous ne nous dissimulons pas que cette croyance peut fort bien n'être que l'expression du désir que nous avons, de ne point voir troubler la marche tranquille et certaine des progrès que la paix assure aux peuples, et nous ne nous dissimulons pas non plus, que des événemens impossibles à prévoir peuvent se produire à l'encontre de nos espérances. Mais nous ne voyons dans tous les cas nulle part de certitude de guerre, tandis que nous apperce-vons partout de nombreuses *raisons en faveur de la paix. Nous aimerions donc à voir la presse, et surtout la presse* athénienne, sentir que rien ne doit jusqu'ici inquiéter les travaux pacifiques ni légitimer les craintes qu'on commence à ressentir dans les relations industrielles et commerciales. *En outre, comme la neutralité de la* Grèce ne pourrait être mise en question, nous ne voyons pas à quoi peut servir l'importance que nos journaux attachent aux problêmes qu'ils agitent, et dont en définitive, la solution ne saurait être influencés par eux.

Le 2|14 de ce mois Mr. le ministre résident représentant le gouvernement hellénique à Constantinople a été reçu par le Sultan. S. H. a fait à Mr. Christidis un acceuil plein d'affabilité et de distinction. La bienveillance que ce souverain a manifestée au représentant de la Grèce, a été pour les hellènes résidant à Constantinople, l'occasion d'une vive satisfaction. Ils ont vu dans ces marques de bonne intelligence entre les deux états, le signe d'un prochain applanissement des différens que se sont élevés entre les deux cabinets, au sujet des intérêts commerciaux de la Grèce et de la Turquie considérés dans leurs rapports de nation à *nation*. — La presse ottomane a encouragé cet espoir des hellènes, en *considérant* aussi l'accueil fait par le Sultan au représentant de la Grèce, comme un *pronostic* d'arrangement prochain et definitif.

Un bruit dont nous ignorons encore la source, s'est dernièrement accrédité à Athènes, grace à la crédulité avec laquelle les journaux l'ont accueilli et l'ont répété.— Nous voulons parler de certain projet de colonisation, dont on dit le gouvernement occupé. — Nous devons démentir ces on dit de la manière la plus positive; le gouvernement ne travaille à rien qui ressemble au projet en question, et quand les journaux qui se sont fait les échos de ces bruits, voudront bien remonter à leur source, ils s'appercevront à l'instant même de leur manque absolu de fondement.

REVUE DES JOURNAUX.

Le Siècle.

On lit dans le n° 225 de cette feuille un digression assez longue sur le spectacle que présente la physionomie de l'Europe; le Siècle croit la guerre en Europe inévitable et la prédit pour le printems prochain.

— Le Siècle croit aussi à un prochaine modification dans le ministère, et s'appuie sur certains faits dont sans doute il serait embarrassé de prouver l'existance.

— Puis viennent quelques nouvelles des provinces presqu'entièrement dénuées d'intérêt.

L'ami du peuple.

A l'occasion de la nomination des lieutenans-généraux Mavromichali et Colocotroni, l'Ami du Peuple trouve matière à critique, et en use avec son bonheur ordinaire. Ce qu'il trouve de mieux à dire est que le gouvernement aurait du nommer aussi au même grade et en même tems que Colocotroni et Mavromichali, et tous les autres officiers qui se sont distingués pendant la guerre de l'indépendance. Nous connaissions déjà l'esprit démocratique de l'Ami du Peuple et son culte à l'égalité. Mais s'il veuten cette circonstance se convaincre, que de pareilles doctrines sont de

— Αἱ δημαιρεσίαι ἐξακολουθοῦν νὰ ἐνεργῶνται μεθ' ὅλης τῆς ἡσυχίας εἰς τὸ Κράτος. Παντοῦ ἤρχισαν καὶ αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι διὰ τὴν στρατολογίαν τοῦ 1841.

— Ἡ σύλληψις τοῦ ληστοῦ Τρουπιώτου δὲν κατορθώθη εἰσέτι· διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον μετέβη εἰς Βυζίτζιον ὁ Κ. Διοικητὴς Γόρτυνος τοῦ ὁποίου τὰς πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ληστείας προσπαθείας ἀνεγνώρισε δεόντως ἡ Κυβέρνησις.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν Σεμαφόρον.

Ἡ Ῥωσσία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία· τοιαύτη ἡ ἐπιγραφὴ τῶν κυριωτέρων ἄρθρων τῶν Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων.

Ἡ Ῥωσσία θέλει ἄρα συμμαχήσει μετὰ τῆς Γαλλίας ἢ μετὰ τῆς Ἀγγλίας; Ἡ Γαλλία εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ συμμάχους; Πρὸς τί θέλουν τῇ χρησιμεύσει αἱ συμμαχίαι Ἰδοὺ τὰ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων τούτων πραγματευόμενα ζητήματα.

Ἀναμφιβόλως δὲ τὸ σημαντικώτερον ἄρθρον εἶναι τὸ παρὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ Χρόνου, δημοσιευθὲν καὶ οὕτως ἔχον.

Ὁ ἐν Παρισσίοις ἀντεπιστολεὺς ἡμῶν μᾶς γράφει ὅτι ἡ διακοίνωσις τῆς Ῥωσσίας ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ διπλωματικὸν σῶμα, ἀλλ' ὄχι ἐπισήμως. Δὲν δυνάμεθα ὅθεν νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὸ αὐτῆς τὸ κείμενον, ἀλλ' ἰδοὺ ἐν συνόψει ἡ ἔννοιά της· Ἡ διακοίνωσις αὕτη παρεδόθη τὸ παρελθὸν σάββατον ὑπὸ τοῦ Κόμητος Παλίνου εἰς τὸν Κ. Γκιζῶτον, δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπάντησις εἰς κοινοποίησιν τὴν ὁποίαν τὸ νέον Γαλλικὸν ὑπουργεῖον μετὰ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὰ πράγματα ἀπεύθυνε πρὸς τὸν Κόμητα Νεσελρόδην· ἐν τῇ διακοινώσει ταύτῃ ὁ Κύριος Γκιζῶτος ἀπεφαινετο ὅτι τὸ ὑπουργεῖον, τοῦ ὁποίου ἀπετέλει μέρος σκοπὸν κύριον προέθετο τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Εὐρώπῃ, καὶ ὅτι ἡ Γαλλία, παραδεχομένη τὰς εὐχὰς τὰς ἐκφρασθείσας εἰς τὸ ἀπὸ 17 Ἰουλίου ὑπόμνημα τοῦ Λόρδου Παλμερστῶνος, ἦτο διατεθειμένη νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τῆς ἠθικῆς συνδρομῆς της εἰς τὴν εἰρηνικὴν ῥύθμισιν τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων. Κατὰ συνέπειαν τῶν ἀποφάνσεων τούτων, τὸ ἐν Πετρουπόλει ὑπουργεῖον ἀπεύθυνε πρὸς τὸν Κύριον Γκιζῶτον τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος διακοίνωσιν, τὴν ὁποίαν ὁ Γαλλικὸς τύπος ἀνέλυσεν.

Παρατηρητέον δὲ ὅτι ὅπερ μάλιστα εὐχαρίστησε τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Κεραμεικοῦ δὲν εἶναι τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου, ἀλλ' αἱ προφορικῶς ὑπὸ τοῦ Κ. Παλίνου γενόμεναι ἐξηγήσεις.

Ὁ Κόμης ἔδωκεν εἰς τὸν Κ. Γκιζῶτον τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ὁ Κυριάρχης του περὶ πλείστου ποιούμενος τὴν φιλίαν τῆς Γαλλίας προθύμως σπεύδει νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἀρχαίας φιλικὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις του καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν μεσολάβησιν τῆς Κυβερνήσεώς του ὑπὲρ τοῦ Μεχμὲτ Ἀλῆ.

Ὁ Κήρυξ λέγει, ὅτι κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν ἡ μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Ἀγγλίας συμμαχία κατέστη ἀπαραίτητος μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀλγερίας, διότι ἔκτοτε ἡ Ῥωσσία καὶ ἡ Γαλλία ἐσυμφώνησαν ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κλείσωσι τὴν Μεσόγειον εἰς τοὺς Ἄγγλους· ἡ δὲ συμμαχία αὕτη ἤθελ' εἶσθαι πρὸ πολλοῦ ἐκπεπληρωμένη, ἂν ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος δὲν ἐνέδιδεν εἰς τινας προσωπικὰς ἀντιπαθείας· ἀλλ' ἡ συνθήκη τῆς 15 Ἰουλίου διαλύσασα τὴν Ἀγγλογαλλικὴν συμμαχίαν παρέξεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν εὐτυχῆ ἀφορμὴν τοῦ νὰ κάμῃ προτάσεις εἰς τὴν Γαλλίαν·

Ἡ Κωνσταντινούπολις εἰς τὴν Ῥωσσίαν, τὸ Ἀλγέριον εἰς τὴν Γαλλίαν, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τῆς νέας συμμαχίας, ἥτις, ἐπαναλαμβάνει ὁ Κήρυξ, θέλει τώρα ἢ ὕστερον συναφθῇ πρὸς ζημίαν τῆς Ἀγγλίας.

ΤΟΥΡΚΙΑ.

Κωνσταντινούπολις. 18 Ἰανουαρίου ε. ν. Τὸ Αἰγυπτιακὸν ζήτημα φαίνεται ἤδη ἐντελῶς ἀποφασισμένον· μετὰ πολλὰ συμβούλια συγκροτηθέντα εἰς τὴν Πόρταν, εἰς τοῦ Σεὶκ-ουλ Ἰσλάμη καὶ εἰς τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ, τὸ Ὀθωμανικὸν ὑπουργεῖον, φερόμενον ἀπὸ τὸν πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος ἔρωτά του καὶ ἐνδίδον εἰς τὴν θέλησιν τῶν δυνάμεων συγκατένευσεν νὰ λύσῃ τὸ ἐμβριθὲς τοῦτο ζήτημα ὃν τρόπον ὑπέδειξαν αἱ τελευταῖαι ἀποφάσεις τοῦ ἐν Λονδίνῳ συμβουλίου.

Ὁ Μεχμὲτ Ἀλῆς λοιπὸν θέλει λάβει τὴν Αἴγυπτον κληρονομικῶς δυνάμενος νὰ τὴν διαβιβάσῃ εἰς τοὺς κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπογόνους του, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ ἀκριβῶς ὅλους τοὺς ὅρους τοὺς συμφωνηθέντας ἐν τῇ συνθήκῃ τῆς 15 Ἰουλίου.

Ὁδηγίαι τοιαῦται ἐστάλησαν ἤδη εἰς τὸν Μασλούμ-βεῖ μὲ τὸ Ταχρὶ Βαχρὶ ἀναχωρήσαν τὴν 13 δι' Ἀλεξάνδρειαν· ἐπειδὴ δὲ ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι ὁ Μεχμὲτ Ἀλῆς θέλει σπεύσει νὰ παραδεχθῇ τὰς προτάσεις ταύτας, ἡ μακρὰ καὶ δυσάρεστος αὕτη ὑπόθεσις, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τοῦδε ὡς ἀμετακλήτως τετελεσμένη. — Οἱ ἐσχάτως διορισθέντες διὰ νὰ ὀργανίσωσι τὴν ἐσωτερικὴν τῆς Συρίας διοίκησιν διάφοροι ἀξιωματικοί, ἐπισπεύδουσι τὰς ἑτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεώς των, ἐκτὸς μόνον τοῦ Ἐλχαδζὶ Ἐθὲμ Ἐφέντη ἀποποιηθέντος νὰ δεχθῇ τὴν θέσιν εἰς ἣν τὸν ἐκάλεσεν ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἡγεμόνος του· ἄλλος δὲ ὁμώνυμος αὐτοῦ ὑπάλληλος Ἐθὲμ Ἐφέντης, ἀδελφὸς τοῦ ποτὲ Περτὲβ Πασσᾶ, ἐξελέχθη διὰ νὰ διαδεχθῇ τὸν παραιτηθέντα εἰς τὸ δεφτὲρ δαράτο τῶν Ἀδάνων.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Σουηκίας παρήγγειλεν ἐσχάτως τὸν γενικὸν πρόξενόν του εἰς Ἀλεξάνδρειαν νὰ εἰδοποιήσῃ ἐπισήμως τὸν Μεχμὲτ Ἀλῆ, ὅτι ἂν καὶ δὲν ἀποτελῇ μέρος τῆς τετραπλῆς συμμαχίας, ἡ τῆς Σουηκίας Αὐλὴ ἀποδέχεται πληρέστατα τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἐν Λονδίνῳ συνεδρίου περὶ τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων καὶ νομίζει ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεώς της ταύτης θέλει δώσει νέον ἠθικὸν ἔρεισμα εἰς τοὺς φιλανθρώπους καὶ ἐπιεικεῖς σκοποὺς τῶν συμμάχων. Κάμμία ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐπιστολὴ δὲν ἀνήγγειλεν ἄχρι τοῦδε τὸ οὐσιῶδες τοῦτο κίνημα, τὸ ὁποῖον εἰς τοσοῦτον τιμᾶ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν φρόνησιν τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηκίας.

Μαρμαρίτσα. τῇ 14 Ἰαννουαρίου. — Τὸ Ἀγγλικὸν Ἀτμοκίνητον, ὁ Στρόμπολης, ἔφθασε πρότινων στιγμῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας ὅπου ἐκόμισε τὸν Μοίραρχον Ναπιέρον, λαβόντα ἀπὸ τὰς τέσσαρας συμμάχους δυνάμεις τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ κλείσῃ τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν 27 Νοεμβρίου ἐπεχείρησε μετὰ τοῦ Βογόσβεῖ σύμβασιν, τῆς κληρονομίας τῆς Αἰγύπτου ἐξαιρουμένης.

Ἐπίσημοι ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ἀγγελίαι τῆς 11 Ἰανουαρίου μᾶς πληροφοροῦσιν, ὅτι ὁ Μεχμὲτ Ἀλῆς ἐδέχθη τὰς συμφωνίας ταύτας, καὶ ὅτι ὑπεσχέθη νὰ ἀποδώσῃ πάραυτα τὸν Ὀθωμανικὸν στόλον.

Ὁ Βαλκὲρ Βέης, ἤδη Ἰαβὲρ Πασᾶς, εἶχε φθάσει εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ πάραυτα ὕψωσεν ἐπὶ τοῦ Μαχμουτιὲ τὴν σημαίαν του τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ στόλος ἐχαιρέτησεν.

véritables rêveries, qu'il s'adresse à qui il voudra parmi tous les personnages qu'il nomme, et qu'il apprenne d'eux mêmes les différences hierarchiques qui sont réellement établies pans leurs esprits à l'égard les unes des autres. — L'Ami du Peuple n'a prononcé que cinq nom, eh bien! nous sommes surs qu'ils s'étonnent tous de se voir rassemblés et accouplés sur le même terrain; que l'Ami du Peuple aille s'en convaincre. L'Ami du Peuple entrevoit de lui même que tout le monde ne peut être nommé général ni même colonel, et pour se tirer de là, il propose tout simplement de ne donner de grade supérieur à personne. Mais l'Ami du Peuple accordera sans doute que les capitaines de la révolution avaient droit à une position quelconque dans le pays qu'ils venaient d'affranchir, et si la position qu'ils occupent dans l'armée ne lui semble pas convenable, qu'elle est donc celle que lui révèle son génie et sa sollicitude envers les célébrités militaires du pays?

FAITS DIVERS.

Le dernier courrier de l'intérieur ne mentionne que la continuation dans les provinces des éléctions municipales, et les travaux préparatoires du recrutement de 1841.

La tranquillité était parfaite dans toutes les provinces.

Le 5/17 de ce mois le nommé *Koutras* a subi à Missolonghi sa condamnation à la peine de mort.

On n'est pas encore parvenu à se saisir du bandit *Troupiotis*. Les renseignemens que nous avions dernièrement reçus à son égard étaient inexacts. — Le gouverneur de Gortyne vient de se rendre à *Vizitzion* où on suppose que ce malfaiteur se tient caché, et on espère apprendre bientôt son arrestation.

NOUVELLES EXTERIEURES.

FRANCE.

On lit dans le Sémaphore:

La Russie la France et l'Angleterre, tel est le titre qui précède les principaux articles des journaux anglais.

La Russie sera-t-elle l'alliée de la France ou de l'Angleterre? La France peut-elle avoir des alliés? A quoi peuvent lui servir des alliances? Voici quelles sont les questions traitées par ces journaux.

Sans contredit, l'article le plus remarquable est celui publié par le *Times*. Le voici:

Notre correspondant de Paris nous mande que la note de la Russie a été communiquée au corps diplomatique, mais non officiellement. On ne peut pas en publier le texte; mais voici la substance de ce document: La note a été remise, samedi dernier, par le compte Pahlen à M. Guizot; elle peut-être régardée comme la réponse à une communication adressée par le cabinet des Tuilleries au comte de Nesselrode, depuis le changement du cabinet français. Dans cette communication, M. Guizot declarait que la politique du cabinet français avait, pour principal objet, d'assurer le maintien de la paix en Europe, et que la France, acquiesçant aux vœux exprimés dans le memorandum de lord Palmerston du 17 juillet dernier, adressé à l'ambassadeur de France à Londres, au nom des autres grandes puissances, était disposée à offrir son appui moral (moral support) pour le réglement de la question d'Orient par les voies pacifiques. C'est à la suite de ces déclarations ou ouvertures que le cabinet de St. Pétersbourg a adressé à M. Guizot la note dont nous venons de parler, et que la presse française a analysée.

Il est bon d'observer que ce n'est pas tant la teneur du document lui-même que les explications verbales de M. de Pahlen qui ont causé une très-agréable surprise au cabinet des Tuileries. Le comte a donné l'assurance à M. Guizot, que son souverain appréciait trop les avantages de l'amitié de la France pour ne pas saisir l'occasion de renouveler d'anciennes relations d'amitié avec elle, et d'appuyer l'intervention de son gouvernement en faveur de Méhémet-Ali.

Le *Hérald* déclare que dans son opinion une alliance entre la Russie et la France est devenue une nécessité depuis la conquête d'Alger, parce que, dès ce moment, la Russie et la France se sont trouvées d'accord sur un point: Ces deux puissances ont senti qu'il fallait fermer la Méditerranée aux Anglais. Cette alliance aurait été depuis long-temps consommée, si l'empereur Nicolas n'avait pas cédé à quelques préventions personnelles; mais le traité du 15 juillet ayant rompu l'alliance anglo-française, la Russie a habilement profité des nouvelles circonstances créées par ce traité pour faire des propositions à la France. Constantinople à la Rnssie, Alger à la France, voilà le but de la nouvelle alliance, qui, répète le *Herald*, doit tôt ou tard se former aux dépens de l'Angleterre.

TURQUIE

CONSTANTINOPLE 18 Janvier.

Le différend égyptien paraît définitivement terminé. A la suite de différens conseils tenus successivement à la Porte, chez le Sheik-ul-Islam et au ministère des affaires étrangères, le cabinet ottoman, guidé par son amour pour la paix et la prospérité du pays, et par déférence pour les puissances alliées, a consenti à résoudre cette grave question dans le sens indiqué par les dernières résolutions de la conférence de Londres.

Méhémet-Ali aura la possession héréditaire de l'Egypte transmissible à ses descendans en ligne directe, à la charge par lui de se conformer strictement à toutes les clauses et conditions stipulées dans le traité du 15 juillet.

Des instructions conçues dans ce sens ont été envoyées à Masloum bey avec le *Tahri Bahri*, parti le 13 pour Alexandrie. Or, comme on ne doute pas de l'empressement du vice-roi à adhérer à de semblables propositions, cette longue et facheuse affaire peut être considérée dès à présent comme irrévocablement terminée.

— Les divers fonctionnaires nommés dernièrement pour aller organiser l'administration en Syrie font en toute hâte leurs préparatifs de départ, à l'exception toutefois de Elhadji Ethem effendi qui a refusé d'accepter le poste auquel l'appelait la

Μετὰ πολλῆς τῆς δραστηριότητος ἑτοιμάζεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἡ ἀποσκευὴ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου, καί τὴν 15 ὁ Μαχμουτιὲς τὸν ὁποῖον θέλουν παρακολουθήσει ὅσον ἔνεστι τάχιον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πλοῖα, ἔμελλεν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λιμένος, διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Τὰ νέα τῆς Συρίας συμφωνοῦσιν ἐντελῶς μὲ τὰ τῆς Αἰγύπτου, καθόσον ἀφορᾷ τὴν λύσιν τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Ἰβραήμη εἶναι θετική. Ὁ Αἰγύπτιος Στρατηγὸς ἐκίνησεν πλέον ἀπὸ τὴν Δαμασκὸν μὲ τὸν στρατόν του, καὶ τὴν 3 τοῦ τρέχοντος ἦτον ἤδη εἰς Μαζαρὶχ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐρήμου τῆς ἀγούσης εἰς Μέκκαν.

Τὴν 10 τὸ γενικὸν Ὀθωμανικὸν στρατόπεδον ἦτον εἰς Ἰάφφαν.

Τὴν πέμπτην, 14 τοῦ ε. μ. ὁ Κ. Χρηστίδης, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος, ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ Ὕψος του, τυχὼν διακεκριμμένης καὶ εὐμενεστάτης ὑποδοχῆς. Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντες Ἕλληνες εἶδον μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὑποδοχὴν ταύτην, καὶ ἐλπίζουσιν ἤδη νὰ ἐξομαλυνθῶσιν αἱ μεταξὺ τῶν δύο Κυβερνήσεων δυσάρεστοι διαφοραί.

ΙΣΠΑΝΙΑ.

Αἱ Ἱσπανικαὶ ἐφημερίδες ἤρχισαν ἤδη νὰ πραγματεύωνται τὸ περὶ Ἀντιβασιλείας ζήτημα, εἰς τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων τῶν ἄλλων θέλουν ἀσχοληθῆ οἱ Κόρται οἵτινες συνέρχονται τὴν 19 Μαρτίου· ἡ προθεσμία αὕτη θεωρεῖται μέχρι τινὸς μακρὰ καὶ πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι εὑρισκόμενος ἐν μέσῳ δυσκολιῶν καὶ ἐκτάκτων περιστάσεων ὁ Ἐσπαρτέρος ὤφειλε νὰ σπεύσῃ ὁπωσοῦν νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους.

Ὁ ἀντεπιστολεὺς πρῶτος ἐπραγματεύθη τὸ ἀκανθῶδες τοῦτο τῆς ἀντιβασιλείας ζήτημα. "ἀνάγκη, λέγει, νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς τὴν δύσκολον κρίσιν, ἥτις καθιστᾷ τοσοῦτον ἐπικινδύνους τὰς ἐκλεκτικὰς Μοναρχίας. Τὸ γράμμα τοῦ συντάγματος ἐπιτρέπει τὸν διορισμὸν ἑνὸς ἀντιβασιλέως ἢ καὶ τριῶν καὶ πέντε· τίνα τὸν τρόπων τούτων θέλομεν προτιμήσει;

Ἡ ἐφημερὶς αὕτη δίδει τὴν ψῆφόν της εἰς ἕνα ἀντιβασιλέα καὶ θεωρεῖ τὸν Ἐσπαρτέρον ὡς τὸν μόνον ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ ἄνθρωπον τὸν δυνάμενον νὰ περιβάλλῃ τὴν ἀντιβασιλείαν μὲ τὴν λάμψιν τῆς δόξης.

Ἡ καταιγὶς, θέλει ἐμφανισθῆ μετ' ὀλίγον ἐνώπιον τῶν ὁρκωτῶν, ὡς ἐκσφενδονίσασα κατὰ τοῦ Ἐσπαρτέρου χλευασμούς τινας. Βιομηχανικὰ δοκίμια γίνονται εἰς τὴν Ἱσπανίαν, πρόκειται νὰ κατασκευασθῶσι ἓξ ἀτμοκίνητα μὲ μηχανὰς δυνάμεως 400 ἵππων.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑ.

Ἔχομεν ἀπὸ Λισβόνης εἰδήσεις μέχρις 23 Δεκεμβρίου. Αἱ πολεμικαὶ παρασκευαὶ ἐξακολουθοῦν, τάγματα ἐθνικῆς φρουρᾶς ἔμελλον νὰ στρατολογηθῶσιν εἰς Σαντερὲμ, εἰς Ἔλβαν, εἰς Βιλλαφράγκαν καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπαρχίας.

Δραστηρίως διώκονται τὰ ὀχυρώματα τῆς πρωτευούσης.

Βασιλικὸν διάταγμα τῆς 18 Δεκεμβρίου διορίζει τὸν Δοῦκα της Τερκεῖρας ἀρχιστράτηγον τοῦ στρατοῦ τοῦ ἐπιφορτισμένου τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς ἄρκτου.

Λέγεται ὅτι παρὰ τὸ γράμμα τοῦ συντάγματος, ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος θέλει διορισθῆ στρατάρχης.

Βασιλικὸν διάταγμα τῆς 10 Δεκεμβρίου ἀπονέμει ἀμνηστείαν εἰς ὅλους ὅσοι μετέσχον τῶν ἐπαναστατικῶν κινημάτων τῆς πρωτευούσης, τὴν 11 καὶ 12 Αὐγούστου παρελθόντος ἔτους, τοῦ Καστέλλου Φράγγου τὴν 27 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ τῆς Πορταλέγρης τὴν 1 Σεπτεμβρίου.

Ἀριθ. πρωτ. 1159. (6'.) Ἀριθ. βιβλ. καταχωρ. 659.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ Β. ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΣ

Δηλοποιεῖ, ὅτι

Κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀρ. 35048 διαταγῆς τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Β. Γραμμ., ὅτι αἱ συνδρομαὶ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ταχυδρόμου μετὰ τῶν δύο παραρτημάτων του (τοῦ δικαστικοῦ καὶ τοῦ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου) καὶ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος τοῦ ἔτους 1841 θέλουν γίνεσθαι παρὰ ταῖς ταχυδρομικαῖς ἀρχαῖς· παρὰ μὲν τῶν δημοσίων ἀρχῶν θέλει ἀπευθύνεσθαι ἔγγραφος αἴτησις εἴτε διὰ τῆς προϊσταμένης των Βασ. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας (ἂν δι' αὐτῆς ἐνήργει τοῦτο καὶ μέχρι τοῦδε) εἴτε ἀπ' αὐθείας πρὸς τὴν Γεν. Διεύθυνσιν τῶν ταχυδρομείων, ἵνα παραδίδεται ἡ αἴτησις παρ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἐν τῷ γραφείῳ της ἐργαζόμενον διεκπεραιωτὴν τῶν Β. ἐφημερίδων, ὀφείλοντα ἑπομένως νὰ ἀποστέλλῃ ἐν καιρῷ τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων καὶ, διὰ τῆς ἀνηκούσης ὁδοῦ πρὸς τὸ ἁρμόδιον διοικητικὸν ταμεῖον, τὴν κατάστασιν τῆς εἰσπρακτέας δι' αὐτὰς ποσότητος. Οἱ δὲ ἰδιῶται ὀφείλουν νὰ προπληρώνουν τὴν συνδρομήν των εἰς τὸ ἁρμόδιον διοικητικὸν ταμεῖον καὶ νὰ παραλίδουν (λαμβάνοντες ἀποδεῖξιν ἐπὶ ἁπλοῦ χάρτου) τὸ γραμμάτιον τῆς πληρωμῆς εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἀρχὴν, ἥτις θέλει φροντίζει νὰ ζητήσῃ τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὸν διαληφθέντα διεκπεραιωτὴν, διευθύνουσα πρὸς αὐτὸν τὸ γραμμάτιον τοῦτο. Ἡ πώλησις τῶν μοναδικῶν φύλλων, ἥτις θέλει ἐνεργεῖσθαι ὡς ἀνωτέρω ἀπὸ τὸν αὐτὸν διεκπεραιωτὴν, ἐκανονίσθη διὰ τὸ ἔτος 1841 ὡς ἑφεξῆς·

1) Δι' ἕκαστον ἀριθμὸν τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐξ ἑνὸς τυπογραφικοῦ φύλλου ἢ καὶ ὀλιγωτέρου λ. 50· δι' ἕκαστον περιπλέον τυπογραφικὸν φύλλον τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ λ. 25, καὶ δι' ἕκαστον περιπλέον τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ ὀλιγώτερον τοῦ τυπογραφικοῦ φύλλου λ. 20·

2) Δι' ἕκαστον ἀριθμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ταχυδρόμου λ. 75, τοῦ δικαστικοῦ παραρτήματός του λ. 50, καὶ τοῦ ἑτέρου παραρτήματος τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου λ. 50· δι' ἕκαστον περιπλέον τυπογραφικὸν φύλλον τοῦ Ταχυδρόμου τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ λ. 38, καὶ δι' ἕκαστον περιπλέον ὡσαύτως τοῦ Ταχυδρόμου τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, ὀλιγώτερον τοῦ τυπογραφικοῦ φύλλου, λ. 30. Ὡς πρὸς τὰ περιπλέον φύλλ τῶν δύο παραρτημάτων τοῦ Ταχυδρόμου φυλάττεται ἡ αὐτὴ ἀναλογία ὡς καὶ εἰ τὰ περιπλέον φύλλα τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως·

3) Δι' ἕκαστον ἀριθμὸν τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, χωρὶς διάκρισιν τῶν τυπογραφικῶν φύλλων, τοῦ μὲν ἔτους 2841 δρ. 5, τῶν δὲ προλαβόντων ἐτῶν δρ. 4,

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ βιβλιοδεμένα σώματα τῶν Βασ. ἐφημερίδων τῶν ἐτῶν 1833 μέχρι 1840, οἱ ἰδιῶται δύνανται νὰ προμηθευθῶσιν αὐτὰ ἢ ἀπὸ τὸν αὐτὸν διεκπεραιωτὴν ἢ καὶ διὰ τῶν ἐν Ἀθήναις βιβλιοπωλῶν ΚΚ. Κων. Γκαρπολᾶ, Κων. Ἀντωνιάδου, Α. Κορομηλᾶ καὶ Α. Πουλῆ· ἐν Σύρῳ δὲ διὰ τῶν Κ.Κ. Γ. Μελισταγοῦς καὶ Γ. Πολυμέρη, καὶ ἐν Πάτραις καὶ Ναυπλίῳ διὰ τῶν Κ. Κων. Τόμπρα καὶ συντροφίας, εἰς τοὺς ὁποίους δίδονται ἤδη κατ' ἀνωτέραν ἔγκρισιν ἐκ τῆς Β. Τυπογραφίας τὰ ζητούμενα πρὸς λιανικὴν πώλησιν βιβλία καὶ ἐφημερίδες, τῶν ὁποίων τὴν διατίμησιν θέλομεν δημοσιεύσει ἐπίσης δι' ἑνὸς τῶν προσεχῶν φύλλων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ταχυδρόμου.

Εἰς τὸ κατάστημα τῆς Β. Τυπογραφίας οὔτε αἱ συνδρομαὶ ἐνεργοῦνται, οὔτε ἡ πώλησις σωμάτων ἢ μοναδικῶν φύλλων τοῦ τρέχοντος καὶ τῶν παρελθόντων ἐτῶν· ἑπομένως πᾶσα περὶ τούτου αἴτησις πρὸς τὴν Διεύθυνσιν δὲν θέλει λαμβάνεσθαι ὑπ' ὄψιν, καὶ ἡ παροῦσα δημοσιευομένη κατὰ συνέπειαν τῆς ἄνω διαταγῆς τῆς Β. Γραμματείας τῶν Οἰκονομικῶν εἰς τρία κατὰ συνέχειαν φύλλα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ταχυδρόμου, θέλει χρησιμεύσει ἀπὸ τοῦδε ὡς ἀπάντησις πρὸς τοιαύτας αἰτήσεις.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Δεκεμβρίου 1840.

Ὁ Διευθυντὴς Δ. ΑΝΣΕΛΜΟΣ.

Ὁ Οἰκονόμος καὶ Γραμμ. Δ. Γ. Φιλάρετος.

Ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΜΠΑΛΗΣ.

confiance de son souverain. Un employé du même nom, Ethem effendi, frère de feu Pertew pacha, a été choisi pour le remplacer dans le defterdarat d'Adana.

— Jeudi, 14, M. Christidis, ministre résident de Grèce, a eu l'honneur d'être présenté à Sa Hautesse qui lui a fait un accueil très distingué et l'a traité avec beaucoup de bienveillance. Cette réception a causé une vive satisfaction aux sujets Hellènes établis à Constantinople, et leur a donné l'espoir de voir se terminer bientôt un fâcheux différend.

— S. M. le roi de Suède a fait adresser dernièrement un office à son consul-général à Alexandrie, pour que ce fonctionnaire eut à prévenir officiellement Méhémet-Ali, que sans faire partie de la quadruple alliance, la cour de Suède adhérait pleinement aux délibérations de la conference de Londres concernant le différend oriental, qu'elle en approuvait complètement l'objet et qu'elle croyait par ses déclarations prêter un appui moral aux vues équitables et philantropiques de ses alliés. Aucune correspondance d'Alexandrie n'a fait mention jusqu'ici d'un acte de cet importance, qui fait tant d'honneur à la loyauté et à la franchise du roi Charles-Jean, ni de la manière dont le pacha a accueilli une semblable communication. (Journal de Smyrne)

SYRIE.

Marmaritza 14 janvier. Le bateau à vapeur anglais le *Stromboli* est arrivé il y a quelques instants d'Alexandrie où il avait porté le commodore Napier, autorisé par les quatre Puissances alliées à conclure la convention entamée le 27 novembre entre lui et Boghos-bey, moins l'hérédité du gouvernement de l'Egypte.

Des avis officiels d'Alexandrie sous la date du 11 janvier, nous apprennent que Méhémet-Ali a accepté les conditions à lui posées et qu'il s'est engagé à restituer sur le champ la flotte ottomane.

Walker bey, maintenant Javer pacha, était arrivé à Alexandrie, et avait immédiatement passé à bord du vaiseau le *Mahmoudiéh*, son pavillon qui fut salué par toute la flotte.

A Alexandrie, on travaillait avec activité à l'équipement de la flotte ottomane, et le 15, le *Mahmoudiéh* que suivront le plus immédiatement possible tous les autres vaisseaux, devait franchir les passes du port pour se diriger sur Constantinople.

Les nouvelles de Syrie coïncident parfaitement avec celles d'Egypte en ce qui concurne la solution du différend oriental.

La retraite d'Ibrahim *pacha est positif.*

Le *général en chef égyptien* avait *quitté* Damas avec les restes de son armée, et le 3 du courant, il était à Mezarih sur la route du désert qui conduit à la Mecque.

Le 10, le quartier général ottoman se trouvait à Iaffa. (l'Echo de l'Orient)

PORTUGAL.

Les nouvelles de Lisbonne reçues par la voie d'Angleterre vont jusqu'au 23 décembre.

Les armemens continuaient: des bataillons nationaux allaient être levés à Santarem, à Elvas, à Villafranca et en plusieurs autres provinces.

On prépare activement les lignes de de défense de la capitale.

Une ordonnance de la Reine, en date du 18 décembre, adressée au duc de Terceire, marechal de l'armée, lui confère le titre de commandant de l'armée d'observation chargée de la défense des provinces du Nord.

On dit que, malgré les dispositions du cede constitutionnel, le roi Ferdinand sera nommé commandant en chef de l'armée.

Une ordonnance de la Reine, en date du 16 décembre, proclame l'amnistie pour tous ceux de ses sujets qui ont pris part aux mouvemens revolutionnaires de la capitale, les 11 et 12 août *dernier;* de Castello-Branco, le 27 du mois, et de Portalègre, le 1er. septembre, (Semaphore)

ESPAGNE.

La presse espagnole commence à se préoccuper de la *question de* la régence espagnole, la première qu'auront à résoudre les cortès qui doivent *s'assembler le* 19 mars prochain, ce qui est un terme passablement reculé; car il nous semble qu'Espartero aurait dû montrer quelque hâte, au milieu des circonstances graves et insolites où il se trouve, de réunir les représentans de la nation.

Le *Corresponsal* a le premier traité cette épineuse question de la régence: « Il faut, dit-il, subir nécessairement la crise difficile qui rend si dangereuses les monarchies électives. Le texte litteral de la constitution permettant de nommer un, trois ou cinq régens. Lequel de ces trois modes est la préférable? »

Le *Corresponsal* tranche résolument la question en faveur d'un seul régent, et il désigne Espartero comme le seul homme en Espagne qui puisse entourer le régence du prestige de la gloire.

M. Seguin va construire en Espagne plusieurs ponts en fil de fer.

L'*Ouragan* va paraître devant le jury, pour s'être permis quelques épigrammes contre Espartero. Des essais industriels sont tentés en Espagne: il est question de construire six bateau à vapeur de la force de 400 chevaux chacun; les travaux seront exécutés dans la baie du Passage. (idem)

Le gérant responsable JEAN A. BALI.

ΕΚ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.